

ВЕСТ-ИКЪ НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

ИЗЛИЗА ВСЪКИ МЕСЕЦЪ

Редактира комитетъ отъ учители.

БРОЯ 1 ЛЕВЪ

Ръкописи и суми се изпращатъ до
Срѣдищния директоръ—Шуменъ

Лунинъ.

Трудътъ е сила.

Къмъ трудъ и постоянно въ живота, непрестанно ни зовътъ именититъ творци на човѣшката култура и прогресъ. Тѣ сравняватъ труда съ цената на диамантитъ, съ цената на слоновата костъ, на бисеритъ, на елмазитъ. Тѣ смѣтатъ, че трудътъ е богатство, че трудътъ е сила, чрезъ която човѣкътъ става човѣкъ, а робътъ — господарь.

Е добре, щомъ тия чутovní творци на трезвата човѣшка мисль намиратъ, че трудътъ е такава могъща сила за всестранния напредѣкъ на човѣка и човѣчеството, кое ни прѣчи да

имъ повѣрваме и тръгнемъ по свѣтлитъ пѣтища на труда, на оня благороденъ трудъ, който отъ човѣка-звѣрь прави истински човѣкъ и отъ роба — господарь, властитель надъ човѣка и природата? Кое ни прѣчи да мислимъ и разберемъ, че нѣма друго земно ботатство по-ценно отъ труда? — Смѣтамъ че нищо, щомъ имаме воля склонна къмъ разуменъ човѣшки трудъ! А такава иматъ мнозина хора, иматъ я, ала малцина сж онѣзи, които могатъ да разбератъ труда като срѣдство и сила за превъзможване трудността въ живота. Въ последното, именно, се крие

неизбѣжната мжка, която гнети човѣцитѣ.

А колко примѣри на беззаветенъ трудъ ни даватъ учителитѣ, писателитѣ и ученитѣ, които по цѣли дни и нощи работятъ и създаватъ безсмъртни творения, чрезъ които пилѣятъ свѣтлитъ зари на истината, правдата, красотата, на културата и просвѣтата всрѣдъ отруденото човѣчество съ великото желание, да му помогнатъ и го измъкнатъ отъ калъта на невежеството и мрака, отъ хищнитѣ лапи на алчността, завистъта и подлостъта. Колко благороденъ е трудътъ на шивача, ковача, рудокопача, на тихия и скромненъ селякъ, който отъ ранна сутринь до късна вечерь браз-

ди плодната грѣдь на родната майка—земя, сѣе свѣтли и чисти зърна и съ радостъ посреща всички неволи, защото знае, че чрезъ черния си трудъ, благословенъ отъ Бога, твори блага за всички живи твари по земята! И наистина Богъ е благословилъ труда! Той му е вдѣхналъ отъ божествената си сила, и затуй, **ТРУДЪТЪ Е СИЛА!** За туй, който умѣе да се труди искрено и честно, е и силенъ и богатъ! За трудолюбивия човѣцитѣ сж любещи се братя, свѣтътъ — пѣстроцвѣтна градина, а животътъ—слънчева радостъ.

Живко Т. Станчевъ

Училищниятъ прагъ.

Незабравими есенни дни презъ ученичеството ми! Какво съмъ изпитвалъ тогава, мжчно е да се опредѣли, но зная, че не е било по-малко и по-слабо отколкото презъ пролѣтнитѣ дни.

Чувамъ петролната лампа да мърмори. Единственъ ободряващъ звукъ следъ смъртнитѣ трѣпки на лѣтото. Срѣдъ морето тъмнина цѣлото ни семейство е плаващъ островъ около масата съ свѣтеща лампа. Свѣтлината ѝ се пресича о стени и тавана презъ прозорцитѣ, избледнѣла, отива до стени и на съседнитѣ кѣщи, другитѣ лѣчи се губятъ. Тъмнината е мощна и ги поглъща. Прохладенъ въздухъ нахлува на вълни и те кара да трѣпнешъ. Колко скоро лѣтото премина!

Лампата мърмори. Мухитѣ, предчувстващи края си, сѣмчатъ около насъ. Тѣ не сж ни много досадни, търпимъ ги. Утре рано, може би, ще ги намѣримъ сковани за винаги.

Есеньта, тайнственостъта, хладътъ нахлуватъ въ душата ти и мѣкакъвъ страхъ и мжка се заражда тамъ. Но, все пакъ, приятно е да си на масата въ тихата есень, презъ истиналото време. Да усѣдашъ наблизо до тебе родителитѣ си и семейството, да те моли за внимание „предящата“ котка. А още, и колко похубаво е, да се готвишъ за училище, да четешъ за другия денъ и да не мислишъ за есеньта.

Обърнешъ се назадъ — мракъ, тайнственостъ, страхъ.

Промѣната на времето се е отразила на всички ни. Всички сж по-мълчаливи, посърѣдоточени. Преминало е безгрижието отъ лицата имъ. Мама плете, баща ми чете или пише. И азъ искамъ да върша нѣщо. Но въ ума ми сж хубавитѣ и радостни преживѣвания на

(Следва на 2 стр.)

МАДАРСКИЯ КОННИКЪ

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА

Л. Паспалеевъ

Кога е билъ изнамѣренъ паръходатъ. Чудото на Барселона.

Една лѣтна вечеръ въ Барселонското пристанище влѣзалъ единъ корабъ. Съ голѣми букви на носовата му частъ било написано името: „Троица“.

Десятки кораби всѣки день посещавали това пристанище и пристигането на този новъ корабъ можеше да привлече само вниманието на хамалитѣ, които различаваха да попълнятъ съ това своята дневна надница.

Но този пътъ не само хамалитѣ бѣха заинтересовани. На брѣга имаше една шумна тѣла.

Задъ специална преграда, въ меки столове важно седѣха подпрѣни на шпагитѣ си, богато облѣчени аристократи. За тѣхъ бѣше неприлично да изказватъ високо своето очудване, както това прави простия народъ. Тѣ само тихо си шепнѣха помежду си, старайки се да изглеждатъ равнодушни.

И, наистина, имаше за какво да се очудва човѣкъ. Този страненъ корабъ се движи безъ платна и лопати. Две голѣми, грубо изработени дървени колелета сж прикрепени къмъ борта

на кораба. Тѣ се въртятъ съ силенъ шумъ, а отъ отверстията на горната куверта се извива гъстъ черенъ димъ. Корабътъ благополучно се доближава до кея и капитанътъ слиза на брѣга. Той трѣгва къмъ ложата, кждето сж знатнитѣ зрители и имъ се покланя ниско.

— Да, донѣ Гарай, — обръща се къмъ него единъ отъ важнитѣ господа, — вие изпълнихте своето обещание. Азъ ще бжда щастливъ да доложамъ на императора, че ние не неспраздно сме се съгласили на вашата молба, не напраздно дойдохме да видимъ този корабъ. Но сега, когато ние се убедихме, че той действително може да се движи безъ лопати и платна, би било интересно да разгледаме неговото устройство.

— Синьоре, азъ ще бжда щастливъ, ако ваша милостъ и всички тѣзи господа бждете тѣй любезни да дойдете на кораба.

И, докато хамалитѣ изваждаха отъ хамбаритѣ на кораба чували съ жито, почтенитѣ господа съпровождани отъ капитана влѣ-

зоха въ кораба. Капитанъ Бласко де Гарай ги заведе въ хамбаритѣ и имъ показа голѣмиятъ още не истиналъ котелъ, съ нѣкакви кранове, отводни трѣби и една голѣма пещъ.

— Ето, синьори, машината която дава възможностъ на кораба да се движи безъ платна и лопати.

— Този желѣзенъ човалъ не можемъ да разберемъ защо е? Не ще ли ни разкажете подробно що за машина е това? И защо сте направили отъ тѣзи голѣми колела?

Капитанътъ се сбърка.

— Синьоре, — каза той, — много години азъ се трудихъ надъ създаването на тази машина и ако сега разкажа какъ е устроена, каква сила върти колелетата и защо тази сила заставя да се движи кораба, то тогава всѣки ще може да си построи такъвъ корабъ. Азъ съмъ изхарчилъ всичкитѣ си пари, за да получа този успѣхъ. Несполукитѣ и разочарованията ме застариха. И ето сега, когато азъ завършихъ своя дълъгъ трудъ позволете ми, синьоре, да се възползвамъ отъ неговитѣ плодове. Вие видѣхте, че моятъ корабъ изпреварва платноходитѣ, вие сжщо видѣхте, че тѣй докара двестата мери жито и че не е

по-малко устойчивъ на вода отъ всѣки другъ корабъ. Азъ ви моля, разкажете за това на императора и, ако той пожелае, да поръча таква самодвижущи се кораби за своя флотъ, то азъ ще бжда щастливъ да ги построя.

— Добре, капитане, — студено му отговори единъ отъ знатнитѣ посетители, — Императорътъ по ваша молба ни изпрати да разгледаме този корабъ, но вие сте правъ да не ни давате обяснение. Ако той пожелае да ви приеме, то вие можете да дадете всички разяснения лично нему.

Казвайки тѣзи думи, чиновникътъ напусналъ кораба.

Това билъ най щастливия день въ живота на капитана отъ Испанския флотъ Бласко де Гарай. Дълго време трѣбвало той да обикаля праговетѣ на придворнитѣ и на всички ония, които биха могли да му помогнатъ, за да се назначи комисия за изпитване на кораба. Не малко месеци изминали докато императора назначилъ тази комисия, и ето най-после, де Гарай показалъ, че не напраздно е загубилъ толкова много години за постройката на своята машина. Благодарение на неговото изобретение,

Испания ще получи новъ бързоходенъ флотъ, който нѣма равенъ въ свѣта. А самия де Гарай ще се прослави и ще забогатѣе.

И ето отново минаватъ дни, недѣли, месеци. Капитанъ Гарай очаква поръчки отъ императора, очаква благодарности. Напраздно! За него сж забравили. Той самъ се отправя при тия важни господа, които сж видѣли неговия корабъ. Едни отъ тѣзи господа заповѣдватъ на слугитѣ си да кажатъ, че ги нѣма у дома, а други съ кисела усмивка му казватъ да почака. Минаватъ още месеци, започва война и всички съвсемъ забравятъ и за капитанъ Гарай и за неговитѣ самодвижущи се кораби.

Въ пълна неизвестностъ, безъ да осъществя своята мечта, умира капитанъ Бласко де Гарай, първиятъ изобретателъ на парахода.

А следующиятъ изобретателъ на парахода се е родилъ само двеста години по-късно. Значи, имаме доста много време. Тогава ние ще успѣемъ да разгледаме какъ е станало изобретението на парната машина, безъ която параходътъ не може да се построи.

Превелъ: Л. П.

Последнитѣ часове на майка ми

(Продължение отъ брой 1)

„Докторъ, докторъ доведете — умирамъ!“

Не помня какъ и кога замина баща ми за лѣката чакъ въ града. Спомнямъ си само, че снѣгъ бѣ почналъ да вали, а нощта ми се видѣ толкова тъмна, както никога, може би.

Да ли не ще го срещнатъ вълци по пѣтя, пъкъ и пешъ, не ще може да побѣгне. Ето нова мъка по него. Поне бати да бѣ го придружилъ — мислѣхъ си дълго азъ.

Мама ни помоли да приближимъ по-близо до нея — искаше да ни каже нѣщо, но като че ли не смѣеше...

— Искате ли, мили деца, да оздравѣе майка ви? Помолете се на Бога за мене. Той ще чуе вашата молитва и нѣма да ви остави безъ майка. — Прочети молитвата „Отче нашъ“ — се обърна къмъ мене.

Съ разтреперанъ гласъ прочетохъ молитвата, а тя нещастната, повтаряше всѣка казана отъ мене дума, съ ржце отправени къмъ иконата на св. Богородица, подъ която мѣждукаше кандилце.

Изморена, мама отпусна глава върху коравата възглавница, а сухитѣ ѝ ржце

покриха хубавото ѝ, но измъчено лице.

Горко зариде клетата ни майка. Гласътъ бѣ тѣй тихъ, като че далечна пѣсенъ се отекваше въ нощната тишина.

М а й к о мила! Ти, навѣрно, си оплаквала не своята ранна смъртъ, а нашата клета сждба! Шестъ невръстни сирачета оставяшъ, тъкмо тогава, когато бѣ най-необходима за тѣхъ!

Но чува се бързи стѣпки отъ вѣнъ. Докторътъ влѣзе доста смутенъ, навѣрно е чулъ нейния плачъ. Ё може би и друго да е смутило неговото благородно сърдце, виждайки насъ, малкитѣ, наредени край главата на майка ни, която сигурно напушаше завинаги тоя свѣтъ и своитѣ скѣпи рожби.

Помня само това, че следъ заминаването на доктора, тати ни заведе въ другата стая, за да оставимъ майка по-спокойно да си поспи...

Изморени отъ дълго отъ безсъние, ние бърже заспахме, унесени въ сладки мечти, че добриятъ докторъ ще излѣкува болната ни майка, за да ѝ се радваме по-нататъ, отколкото до сега.

Но уви! Призори, ние бѣхме събудени, но вече не отъ мама, а отъ горчивитѣ ридания на татя, навелъ се надъ нашитѣ главички, за да изплаче своята наболяла душа. Горещи сълзи капѣха по изплашенитѣ ни очички. Ахъ, тия сълзи! Никога не ще ги забравя!

Двадесетъ и петъ години изминаха отъ тая злокобна нощъ. Когато тѣга изпълни сърдцето ми, азъ отивамъ на нейния студенъ гробъ, падамъ на колѣне и изплаквамъ голѣмата си скръбъ. Тежко се живѣе безъ ласкитѣ на родната майка!

В. Атанасовъ, учителъ.

Наука е планина, натрупана отъ всички народи, откакъ свѣтъ свѣтува. Отъ нея се откриватъ свѣтли и безкрайни хоризонти за всѣкиго. Тя ни приближава къмъ Бога. Наука и мъдростта сж богатство, които сж на всички и за всички. Тя прави живота ни смисленъ, лекъ, удобенъ.

Едно не забравяйте: докато се издигне тая планина, много, много хора не сж спали, не сж яли и пили, станали сж мъченици. Помнете: ние ядемъ плодетѣ на тѣхния трудъ.

Ученици, есенъта си отива. Студено е. Красотитѣ на есенъта ги нѣма вече.

Сега, на топло край печкитѣ, да помислимъ за друго. Скоро ще дойде при насъ дѣдо Коледа, а следъ него славното Сурваки — празникъ, какъвто нѣма никой народъ въ свѣта.

Покрай тѣзи голѣми празници се редятъ други — малки, незаписани въ календаря, но които народа много почита и пази. Тѣ сж съпроводени съ много обичаи и пѣсни, които сж много интересни. По-вечето отъ тѣхъ сж останали отъ ония времена, когато нашитѣ прадеди — славяни и първобългари сж били езичници.

По вече отъ 1000 години сж минали откакъ нашия народъ е приелъ християнството, но връзкитѣ ни съ езичеството сж още запазени чрезъ тия народни вѣрвания и пѣсни.

Днесъ тѣ сж споменъ, старина. Още нѣкоя-друга година, народа ще ги забрави. Тѣ ще останатъ записани само въ книгитѣ.

Обичаитѣ не се спазватъ, а тѣ най-много сж запазили нашата народностъ презъ тъмнитѣ времена на робството.

Тѣ сж създадени презъ детинскитѣ години на нашия народъ, затова сж мили и

топлятъ сърдцата ни, както нашитѣ собствени детински спомени.

Тогава сж създадени и народнитѣ приказки, и народнитѣ шевици, и народнитѣ пословици, поговорки и гатанки.

Кой отъ васъ не се е опивалъ отъ бабини приказки, отъ дѣдови гатанки и пѣсни?

Азъ ви моля: разпитвайте майкитѣ си, бабитѣ си, дѣдовцитѣ си, стари хора за всички малки и голѣми празници.

Разпитвайте и записвайте каквото ви казватъ. Това пращайте до Слънчо.

Записвайте нар. пѣсни, както можете. Азъ ще ги подреждамъ, поправямъ и печатамъ въ вестника. Само вѣрно слушайте и записвайте.

Записвайте обичаи по празници, при кръщавки, свадби и др.

Записвайте стари предания за вашитѣ селища.

Едно внимавайте: разпитвайте най-старитѣ хора и не пишете нѣща, които сте чели по книги.

Не забравяйте да пишете отъ кого сте чули пѣсенъта или вѣрването, отъ кжде е родомъ той и на колко години е.

Ринчо-Минчо.

МАДАРА.

Тренът завива и спира. Слизаме. Влакът тихо се изнизва. Ние се чудим: да се отбием ли в хубавото училище или да тръгнем към скалитъ. Рано е и хладно. Отиваме в училището. То е голъмо и красиво с добре подредена градина, с театрален салон, с баня и специално жилище за главния учител. Добре наредено и добре стопанисвано, вратитъ му сж широко отворени за гоститъ ученици, които се стичат отъ всички краища на майка България. Чужденцитъ, чести гости на Мадара, ще отнискат добри впечатления за българскитъ училища, ако съдятъ по мадарското.

Ние гледаме презъ прозореца. Селото е свито в подножието на скалитъ. Тънкитъ високи тополи разхубавяватъ гледката. Тъ се надпреварватъ в устрема си къмъ Бога Тангра. Небето е чисто, а слънцето зачервило скалитъ. Надъ тѣхъ се виятъ орли, издигатъ се, спускатъ се. Тѣ сж потомцитъ на Бога Икушъ и сж в своето царство.

Мадара, Мадара, светилище на старитъ българи, мѣсто за почивка на римляни, селище на доисторическия човѣкъ! Всѣка копка изъ тебъ разказва различни приказки, за различни хора и времена. И все пакъ колко тайни пазишъ още ти!

До преди 30 години, почти, турско селце, името ти служеше за подбивъ.

Само влакътъ, по нѣколко пѣти на день, нарушаваше покой ти.

Единъ младъ и любознателенъ учител, сж голѣма култура и интересъ, зачовѣрка подъ скалитъ ти.

Той е започналъ в щастливъ часъ, защото създаде днешната Мадара. Мадара и Рафаилъ Поповъ, директоръ на народ, археолог. музей — нѣкогашниятъ младъ учител, сте завинаги свързани.

Тръгваме по шосето. Изъ селото е тихо. Слънцето е вече надъ скалитъ.

Шосето и моста „Царъ Борисъ III“ сж правени отъ инженернитъ войски, сж съдействието на „Бѣлг. старина“. Забавяме вървежа си. Пѣтя става доста стрѣменъ. В лѣво отъ насъ е една воденичка, напусната полуразрушена. Тя помни по-други, по-добри дни. Сега, спрѣла въртенето на колелото си, напусната и пренебрегната, тя изглежда безпомощна, като грохналъ старецъ, изминалъ пѣтя на живота.

Близко сме вече до скалитъ. Конникътъ се набива въ очитъ ни, величественъ въ своя царственъ набѣгъ.

Ханъ Крумъ, победителътъ на аваритъ, Никифоровия смъртенъ врагъ, стои предъ насъ сж всичкитъ отличителни знаци на първобългарски владѣтел. Дългата му коса, знакъ на благородство и мъжество, се развѣва. Лѣвата му ръка държи жертвената чаша, знакъ на царска властъ.

Ханътъ крачи твърдо и смѣло.

По-вече отъ 1000 год. слънцето, дъждоветъ, студоветъ и вѣтроветъ сж го рушили, дълбали, но едно не сж успѣли да сторятъ — да му отнематъ величието. Високо надъ насъ 23 метра, той вдѣхва почитъ и почуда.

Надписитъ наоколо не сж напълно разчетени, защото сж силно повредени отъ времето.

Тѣ разказватъ за смъртта на Хана, за братъ му Кишинъ, за синъ му Омуртагъ, за Никифора, за Леона, императори византийски. Тѣ ни говорятъ още за ешмедиметата, погребалнитъ угощения у първобългаритъ.

Ние гледаме и мѣчлмъ. Предъ голѣмитъ хора и нѣща мъчно намира човѣкъ нѣщо за приказване.

Какъвъ умъ, каква голѣма душа и широкъ погледъ е ималъ Ханъ Омуртагъ, когато е избралъ скалитъ, за да направи на тѣхъ паметникъ на баща си!

Тръгваме по пѣтекката-стълба къмъ крепостта на плато-

то. Вървимъ, спираме, поемаме дѣхъ и пакъ напредваме. Ние се качваме, а хоризонтътъ бѣга все по-далече, кръгзорътъ става все по-голѣмъ.

Краката ни се подсичатъ. Спираме. Не се обръщаме вече назадъ. Свѣтъ ни се завива. Скалитъ сж високи 80 м. Пакъ тръгваме. Още малко, ние сме на платото.

Боже мой, какъвъ просторъ и колко близко сме до тебел! Не можемъ да се нарадваме на гледката, която се открива предъ насъ.

Сърдцата ни лудо биятъ отъ умора и възторгъ.

Обикаляме крепостта сж нейнитъ кули, влизаме, излигаме изъ вратитъ ѝ, и все гледаме въ даличината.

Слънцето напича. Шуменъ се крие въ синкави леки мъ-

ли. Тихо е около ни, като че ли сме откъснати отъ свѣта.

Наредени единъ следъ другъ, слигаме обратно. Кръгзорътъ намалѣва. Ние се спираме предъ конника.

Устата ни сж засъхнали, очитъ ни още разтворени отъ възторгъ.

Забързваме къмъ пещерата на нимфитъ. Бистрата студена вода тамъ ни мами. Утолили жаждата си, ние влизаме въ пещерата. Хилядилѣтиятъ сж я украсили сж варовити висулки. Отъ стенитъ ѝ капе вода. Ние говоримъ, а гласоветъ ни ечатъ, кѣнтятъ, като че ли сме Крали Марковци.

Грижливата ръка на учения е възстановила едно пещерно и едно наколно жилище на първобитния човѣкъ, първиятъ обитател на тия мѣста, сж тѣхната псжда.

Много вѣкове по-късно пещерата става храмъ на нимфитъ. Колелото на времето се въртѣло, народитъ се раждали и умирали, но студенитъ води на извора предъ пещерата все продължавали да събиратъ хора около си.

Тракийци, гърци, римляни, славяни, първобългари сж отвлечени въ вѣковетъ, а водитъ все продължаватъ да текатъ, макаръ затворени въ модеренъ каптажъ.

Надъ насъ се виятъ орли, влизатъ и излизатъ изъ скалитъ дупки.

Ние слигаме къмъ селото.

До виждане, Мадара! Твоего име вече не е за подбивъ. Ти си била и остава сж българска светиня.

В. П.

Мадара погледъ отъ скалитъ

Следъ лѣтуването.

Напускамъ ви, балкани високи, горделиви, васъ, кичести поляни, де тичахъ тѣй щастливо.

Тукъ лѣтото измина посрѣдъ игри и пѣсни, небето тѣй бѣ синьо, игритъ—тѣй чудесни.

Събудихъ се — простора въ очитъ ми блестяше, не сѣцахъ азъ умора — животътъ тѣй летѣше...

До изворче бѣбриво закусвахъ съсж другари, надъ мене горделиво стояха буки стари.

Катерѣхъ се въ скалитъ и викахъ въ планината, така летѣха днитъ щастливи, но... крилати. Напускамъ ви тѣй рано високи, горделиви замислени бакани, де тичахъ тѣй щастливо...

Симеонъ Мариновъ.

Обичайте и пазете нашитъ старини. Тѣ сж връзката ни съ миналото, тѣ сж страници отъ историята ни.

Пазете ги като очитъ си.

Интересътъ къмъ старинитъ е мѣрило за културността на народитъ и отдѣлния човѣкъ.

Събирайте най-много българскитъ старини. Нека тѣ изпълнятъ вашитъ учил. музеи.

КРЕПОСТТА И СКАЛИТЪ ПОДЪ НЕЯ

Дѣдо Мразъ

Нощесъ наниза дѣдо Мразъ
Гирлянди по стобора,
блѣсти килимъ отъ чистъ елмазъ
навредъ по двора.

Лениво слънцето едва
пробива облацитъ бѣли,
висятъ надъ тъмната гора
отъ скрежъ дантели.

А дѣдо Мразъ, въ кожухъ дебелъ,
обръща броеница,
чакъ до ушитъ се засмѣлъ
на всичкитъ дечица.

Подхвърля весело калпакъ,
провиква се въ гората:
— За васъ изращамъ първи снѣгъ
за васъ — децата!

Грабнете лудитъ шейни,
пързалката е славна!
Да чуя веселъ смѣхъ, игри
азъ чакамъ тъй отдавна!..

Първаче

Ту въ букварчето засрича,
ту при кукличката тича.
Смѣткитъ дорде решава,
все я гали, утешава:

— Не плачи ми, кукло мила,
рокличка съмъ ти ушила
и палтенце и терлички
ще ти уплета самичка.

Новъ герданъ ще ти нанижа,
ти за нищо нѣмай грижа,
само не плачи мирувай,
Докатъ смѣтамъ — не лудувай!

Щомъ урока си науча,
ще те взема съсъ колцата,
въ двора докато се мръкне
ще играемъ съсъ децата!

Врабка

Заплете Врабка
дълги чорапки
съ пѣстри цвѣтенца,
съ ситни листенца.

Хемъ се люлѣе
на суха гранка,
хемъ разговаря
съсъ леля Вранка:

Дорде напада
снѣгъ до колѣни,
ще ги обуя —
кой като мене!

Хорце ще тропамъ
ситно въ снѣжеца —
да ми завидятъ
Вълчо и Меца!

Въ класъ

Декемврий вѣнъ лудува
припуска леденъ вѣтъръ,
въвъ стаята е топло,
уютно и приятно...

Разгърнати на чина
сж наштѣ книжки мили.
Ще учимъ цѣла зима
съ нови, свежи сили.

Ще бждемъ ний послушни,
прилежни и добрички —
учителтъ съ радостъ
да ни обикне всички...

А пукне ли се пролѣтъ
засмѣна и игрива.
Пакъ волната ни пѣсенъ
навредъ ще се разлива.

Ржкавички

Седнала на прага
Мъничката Гичка,
Колко ѝ приляга
Плете ржкавички...

Бримчица уплита,
После две разплита.
Дяволската плетка —
все излиза рѣдка!

Скоро снѣгъ ще падне,
Нѣма ржкавички —
Пипайте по-бърже
Палави ржчички!

Весел Паспалеева

I

Всички материали за печатане въ брой 3 на в-къ „Слънчо“ да се изпратятъ на срѣдищния директоръ Шуменъ, съ огледъ да бждатъ получени не по-късно отъ 10 декемврий, защото този брой ще бжде отпечатанъ къмъ 20 XII., т. г.

II

Отчитайте се за полученитъ броеве отъ в. „Слънчо“ най-късно 10 дни следъ получаването. Това е необходимо за редовното издаване на вестника. Всички суми да се изпращатъ на срѣд. директоръ—Шуменъ.

Училищниятъ прагъ.

(следва отъ I-та стр.)

първитъ учебни дни. Азъ вече съмъ ученикъ и скоро ще почна усилено да се занимавамъ. Сега за това ми липсва навикътъ, забравенъ презъ голѣмата ваканция. Преживяванията на първитъ учебни дни винаги съ необикновена сила сж вълнували душата ми. И училището, педагогическото училище — великанъ срѣдъ града, и обстановката, и първитъ стѣпки, и първитъ думи изъ устата на учителитъ ми сж били мощно внушение и до сега.

Колко съмъ благодаренъ, че когато сждбата не ми дари друго имамъ тѣхъ! И сега, когато се виждамъ надъ книгата, когато чувствавамъ хладнитъ пристѣпи на есенъта и последнитъ бръмчения на мухитъ, тѣ, споменитъ ми, сж утѣха и опора. Азъ зная, че въ мрака на живота тѣ ме свързватъ съ всички, които трѣбва да ми сж близки.

Ринчо-Минчо

СЛЪНЧОВА НЕВѢСТА

(Продължение отъ брой 1)

Прочутъ билъ Йонко джелепинтъ. Съ шиници мѣрилъ той желтитъ желтици, бѣлитъ карагрошове. Чердитъ му били неброими. Високитъ му кѣщи, широкитъ му равни двори били изпълнени съ слуги и слугини, съ роби и робини. Радостъ и пѣсни ечали отъ сутринъ до вечеръ, отъ вечеръ до сутринъ изъ тѣхъ. Трапезата никога не бивала дигана, гозбитъ не достигвали.

Нѣмало странникъ, който да не отпочивалъ на мекитъ Йонкови мѣндери, да не яде отъ неговия хлѣбъ.

Неброимо било богатството на джелепина, широка била ржката му, превелика била радостъта му.

Прочутъ билъ той презъ деветъ села и градове. Пъкъ и като Янината хубостъ нигде нѣмало. Отъ Цариграда до Будимграда нѣмало бѣлото ѝ лице, тънкитъ ѝ вити вежди, чернитъ очи. Устнитъ ѝ били алени мерджани, а сърдцето — златно. Колко сълзи пресушила тя, колко радости създала!

Грозданка растла, както трендафилъ въ градина. Лицето ѝ било бѣло и червено. Очитъ ѝ били като два елмаза, а усмивката ѝ била като цвѣналъ макъ.

Забравили хората Йонковитъ богатства, Янината хубостъ.

Мало и голѣмо, бедно и богато говорило за невиданата и нечувана хубостъ на Грозданка.

Презъ деветъ земи се говорило за нея.

Страхъ и мжка заговорили, отначало плахо, а после все по настойчиво, въ Яниното сърдце. Сънътъ пакъ избѣгалъ отъ очитъ ѝ.

„Охъ, не е на добро нечуваната Грозданкина хубостъ, мислила тя. Ако ми я грабнатъ турци кръвопийци? Ако ми я дигне змей горянинъ? Или хала ненаситна? Животъ не ще има вечъ за мене“.

Тѣй мислила тя, а Грозданка растла отъ день на день по-хубава.

Желтичка, синъ синецъ и скелида чесънъ, заплетени въ дългитъ ѝ до земята коси, я пазили отъ зли погледи и уроки.

Сладкогласна, тя надпѣвала славея и чучулигата. Звънкитъ ѝ смѣхъ кѣнталъ изъ башинитъ ѝ двори. Кръшната ѝ снага, облечена въ джамфези, въ шамъ, аладжи и кадифета, билатънка и висока като топола. Безгрижна, като птичката изъ Божия широкъ свѣтъ, растла Грозданка.

Угаснали Янинитъ вакли очи, повѣхнали бѣлитъ ѝ страни, радостъта отлетѣла отъ сърдцето ѝ. Отъ страхъ

и грижи, тя не виждала, че коситъ на Йонко побѣлѣли, охотата за печалби намалѣла. Не го блазнѣли вече ни Едирне, ни Цариградъ, ни Анадола.

Сжщиятъ страхъ, що погрознилъ хубавата му Яна, изсушилъ юнашкото му сърдце, гризалъ го денемъ и нощемъ като червей. Застарилъ се, привелъ се като можущъ джбъ пречупенъ отъ грѣмотевица.

Само Грозданка не виждала промѣнитъ около си. Безгрижна и весела, по цѣли дни пѣла и се смѣла.

Единъ день Йонко се загубилъ на нѣкъде. . . Когато се върналъ, не билъ самъ. Единъ младъ, хубавъ и силенъ мжжъ дошелъ съ него.

Дълго седѣли тѣ на чердака, по-дълго яли и пили. Цѣла нощъ не мѣгнали, все нѣщо кроили

На сутринъта кехаята викналъ отъ купище на купище, че джелепъ Йонко джир майстори кале да градятъ.

Плѣзнали като мравки работници и майстори къмъ Йонкови Денемъ и нощемъ чукали, градили, дигали кале до небето. Кервани носили камъни, пѣсъкъ, варъ. По цѣлъ день първомайсторътъ мѣрилъ, шерилъ, смѣталъ, черталъ. Благитъ му думи като медъ падали по сърдцата на работниците, давали имъ сили и ржцетъ имъ по чевръсто дигали чука. Тихъ и добъръ, младъ

и хубавъ, първомайсторътъ никога не се засмивалъ, никога пѣсенъ не запѣвалъ. Кой билъ той, отъ кжде дошелъ, това никой не знаелъ. Само Яна знаела какъвъ грѣхъ, каква мжка притискатъ сърдцето му и го затворили за радостъта и смѣха. Той зазидалъ жена си, за да закрепимостъ. Денемъ и нощемъ тя била предъ очитъ му, прогѣгала ржце, молила да ѝ даде първата имъ рожба, за да я накърми.

Ржцетъ на майсторъ Маноилъ потрепвали, но чука никога не падалъ отъ тѣхъ. Седемъ кули по калето се вишели къмъ небето, три желѣзни врата, препречени съ тежки синджири, затваряли Йонковитъ равни двори.

Въ най-високата кула била затворена Грозданка.

Първиятъ день ѝ дали желтици да върви, на втория — ѝ дали маргаритъ да ниже, на третия — на гергефъ да шиѣ.

Шила тя день до пладне, шила и пѣла, а отъ пладне — шила и плакала.

Като птичка въ кафезъ, лутала се тя отъ стая въ стая, надничала презъ мазгалитъ на кулата, слизала и се качвала по нейнитъ 99 стѣпала. Не се чували вече пѣснитъ на Грозданка, кръшниятъ ѝ смѣхъ, не бѣгала тънката ѝ снага по равнитъ двори, изъ мала градинка.

Минала златна есенъ, дошла и минала люта зима настѣпила китна пролѣтъ. Разшетало се старо и мла, до изъ полето. Всичко живо плѣзнало да се радва и труди, а Грозданка, на кулата, завистливо гледала волнитъ сиви врабци.

Купища желтици и маргарити, изумруди и мерджани стояли небухнати. Защититъ месали оставали недошити върху костения гергефъ.

Още по вече погрознѣла хубава Яна, още по-вече застарѣлъ джелепъ Йонко.

Мжка изпивала сърдцата имъ като гледали какъ се топи, като вошеница, свидното имъ чедо въ студена-та каменна кула.

Дошелъ хубавъ день Великденъ. Забравили всички умора отъ усиленъ трудъ. Забравили мжки и неволи, пъкъ и пролѣтъта ги упивала като ново вино.

Радвало се полето, радвала се гората, радвали се хората.

На мегданя предъ Йонкови се залюлѣло хоро на три реда.

Грозданка надничала изъ кулата да погледа, после седнала на чердака и впила очи въ небето. Като точка се чернѣело по него пиле соколово.

О, пилето било волно, а тя — затворница. Горка Грозданка!

Творби на малките.

Срещу празнина

(сценка)

Лица:

Баба Нена — майка.
Вълко — синът на баба Нена.
Турци войци.

Вечер. Срещу празник. Голѣма селска стая. Въ един жгъл мъждука кандилце. Срещу него на колѣне баба Нена се моли:

Баба Нена: Света Богородичке, помогни на чедото ми! Вълко е единствената ми утеха. Той хвана гората, стана хайдутин и остави мене да скърбя и плача дена и нощ. Ахъ, Вълко, въ такава света и родостна нощ, азъ тѣжа непрестанно. Утеши ми, Майко Света, изпрати ми го живъ. . . (чува се леко похлопване на вратата). Синко, мили ми Вълко. . . (заплаква от радост. Отива и отваря вратата. Влиза Вълко съ пушка бойлия на рамо, съ сабя френгия на кръста и съ чифте пищови въ поясъ.

Вълко: Мале, гонятъ ме! (цѣлува майка си). Идатъ, мале! (навънъ се чува конски тропотъ. Вратата се отваря отъ силен ударъ. Вжтре нахълтватъ петима турски войници).

Войниците: Ето го, тукъ е разбойникътъ! Дръжте го! (Хващатъ Вълка и започватъ да го увиватъ съ вжжета).

Баба Нена: Синко, останни Вълко! (обръща се къмъ войниците). Оставете ми го! Смилете се надъ мене нещастницата!

Войниците: Добре бабо, ще ти го оставимъ (подигравателно), ако ни запалишъ огънь въ загасналото, безъ дърва и кибритъ. Тогава. . .

Баба Нена: Богородичке, помогни ми! (отива при огнището, слага си ржката въ него и зашепва). Света Майко, смили се надъ мене нещастната! Сега е радостна. . . (става чудо, пламва въ огнището огънь).

Войниците: (уплашено) Да бѣгаме! Тукъ става чудо! Това мѣсто е свето! (избѣгватъ навънъ).

Вълко: Майко, ти ме спаси! (Баба Нена отвързва Вълко и се прегръщатъ отъ радостъ).

Величка Дим. Цонева
уч. отъ III „в“ кл. II прогимназия „П. Воловъ“.

Есень.

Настана златна есень
И пада вечеръ роса.
Не чуй се звънка пѣсень
На птичката гласа.
Навредъ е глухо, тѣжно
Падатъ вечъ листа.
И често надъ земята
Се спуща гжста мъгла.
И силенъ вѣтъръ вѣе
И дъждъ валя, валя.
О, тѣжна си ти есень,
Навредъ всѣвашъ тѣжи.

Лиляна Стефанова Попова
ученичка II-а кл. I-ва прогимназия гр. Шуменъ.

На училище.

Всички бързатъ къмъ школото
Съ книжки, съ чанти на гърба.
Ей звънецътъ вече звънка,
И подканва ни за въ класъ.
На редички наредени
Въ стая влизаме тогазъ
И съ молитвичка къмъ Бога.
Почваме си първи часъ

Валентина Ил. Рувинска
II отделение „Ж. Ж. Поповъ“.

Есень.

Есень ходи изъ гората,
гдето мини листа брули
и тревата пожълтѣ.
Вѣтъръ вѣе изъ гората
капятъ жълтитъ листа.
Но на скоро по земята
бѣлата слана ще дойде,
и следъ нея рой снѣжинки
ще покрийтъ вредъ земята.

Панко Тоневъ
уч. отъ III отд. Ж. Ж. Поповъ.

кълвачъ бѣше пробилъ и
въ които често пѣхъхъ
малката си ржка да търся
гнѣзда на птички; ето малкото
орѣхче; ето и старата
зарзала, която съ своето
прегърбено стѣбло ми приличаше
на нѣкоя стара бабичка. Тукъ бѣше
най-любимото ми мѣсто. Какво ли
не бѣше тя за менъ? Веднажъ
влакъ, да пжтувамъ нѣкъжде,
другъ пътъ тронъ, на който азъ
като царица стоя съ зеленъ вѣнецъ
на глава и заповѣдвамъ на
своитѣ невидими слуги. Даже
и когато дойдѣше време да
проливамъ сълзи, азъ намирахъ
утеха въ китнитѣ клони на
моята стара приятелка.

Мили картини! . . Сладки
спомени отъ щастливо ранно
детство. . . Да, само спомени. . .
Днесъ всичко това е мъртво и
струва ми се, като че ли е било
сладкѣ сънъ. . .

Кжщата е запустѣла и на
мѣстото на чиститѣ прозорци,
кото отразяваха слънчеви лжчи,
зѣятъ разкривени дупки.

Оградата е развалена,
овошкитѣ изчупени. Само
стариятъ брѣстъ величественъ
и гордо поклаща тѣнитѣ си
вейки и нашепва за веселата
нѣкоя пѣсень.

Добричка Д. Гичева
уч. отъ III „а“ кл.

Дѣдо Мразъ.

Дѣдо Мразъ, дѣдо Мразъ,
ти пакъ дойде тукъ при насъ
И донесе ни шейна —
що лети, като съ крила.

Дѣдо Мразъ, дѣдо Мразъ,
ти игривъ си, като назъ —
съ твойтъ палави снѣжинки
леки като перушинки.

П. Ковачевъ
уч. отъ IV отд. — „Ж. Ж. Поповъ“.

Звездичка.

Свѣтлата звездичка
Е на менъ сестричка.
Всѣка нощъ ми грѣе,
Грѣе и приказва:

Кога Слънчо златни
Въ земята потъне,
Тя се пакъ явява
И ме поздравява;

Приказки ми шепне
Приказки далечни,
Моята сестричка
Златната звездичка.

Златка Калинова
II кл. с. Д-ръ Стамболски.

Поточе.

Малкото поточе
Звънка пѣсень пѣе,
И води сребристи
Презъ гората лѣе.

И зефирътъ нѣженъ
Пѣсень му приглася,
Вълшебна му пѣсень
Въ гората разнася.

Анка Крумова Куртева
уч. отъ II а кл., I-ва прог.

Тѣжна есень.

Изгърколи се като пѣстра
топка лѣтото. А следъ
него, мрачна и навѣсена
пристигна есеньта. Единъ
день тя събра сланата, вѣтѣра
и мъглата, които ѝ
бѣха първи съветници, и каза:

— Слана, ти ще ослабишъ
всичко!

— Всичко ще направя —
казала сланата и излѣзе.

— Вѣтре, — каза пакъ
есеньта. Ти ще оголишъ
дърветата, та да не остане
листъ по тѣхъ!

— Заповѣдта ви ще бжде
изпълнена, — каза вѣтѣрътъ
и излѣзе.

Когато останаха сами съ
мъглата, есеньта проговори.

— А ти, ще забулишъ
всичко, нека да бжде навсѣкъ
мрачно

— Всичко ще направя,
тѣй както ми заповѣдахте,
— каза мъглата и излѣзе.

И така стана. Повлѣкоха
се гжсти мъгли. Вѣтѣрътъ
-немирникъ заигра и отне
златната премѣна на гори и
градини. Слана ослани трѣва
и цвѣтя. Зарони сълзи
мрачна есень. Зарони и заоплак
ва своята сждба.

П. Ковачевъ уч. отъ
IV отд. „Ж. Ж. Поповъ“.

Изъ детинството ми.

Да съмъ послушенъ,
не съмъ послушенъ! Да
съмъ немирненъ, не съмъ
немирненъ! Защо тогава съ
мене често се случватъ до-
ста неприятни случки?

Бѣхме на курортъ въ цент-
рала „Изгървъ“-Дели Ор-
манъ. Тогава бѣхъ седем-
годишенъ. Въ тово време
дострояваха частъ отъ цен-
тралата. Кипѣше усилената ра-
бота. Работници постоянно
пренасяха съ магарешки ко-
ли тухли и камъни за строежъ.

Обичахъ много да се за-
качамъ съ магаретата. Това
ми доставяше удоволствие.
Особено едно магаре, не
зная защо, много ме ядос-
ваше. Минавайки край него
азъ не пропускахъ случай
да му хвърля камъкъ или
нѣкоя буца прѣстъ. Не зна-
ехъ, че било отмѣстително.
Единъ день, когато унесенъ
наблюдавахъ орли, които се
биеха въ висинитѣ, магарето
неусѣтно се приближава до
менъ, захапва ме за гърба,
разкъсва дрехитѣ ми, по-
валя ме на земята и почва
да ме тѣпчи съ краката си.
Скованъ отъ болка и стахъ,
искахъ да викамъ, но не
можехъ. Предъ очитѣ ми
всичко притъмнѣ.

Престанахъ да чувамъ и
виждамъ. . . .
Когато отворихъ очи, ви-
дѣхъ разтревоженитѣ лица
на родителитѣ си.

Отъ тѣхнитѣ очи върху
лицето ми падаха сълзи.
Много дни животътъ ми е
билъ въ опасностъ.

Отъ тогава до сега, азъ
нѣмамъ и не желая да
имамъ нѣщо общо нито съ
магарета, нито пъкъ съ
подобни на тѣхъ.

Стойчо Н. Стойчевъ
ученикъ отъ III „б“ кл.
I прогимназия

Есененъ дъждъ

(Съчинение)

Небето е забулено съ си-
ви облаци. Гжста мъгла е
обсипала цѣлата долина,
така че хоризонта не се
вижда. Навънъ вали кро-
тъкъ есененъ дъждъ. По
стъклата се хлѣзгатъ кап-
чици, плаче хубавица есень.
А нивята се зеленѣятъ и
сякашъ и се смѣятъ, че
имъ праща капчици дъждъ.
Хората сж радостни. Колко
еполезенъ е есенниятъ дъждъ!

Гиргина Милева
уч. отъ I класъ, Дибичъ

Роденъ нѣтъ.

Тѣжа изпълва сърдцето
ми при спомена на това
скжпо име. Невидимитѣ
струни на душата ми за-
трепватъ и дивни мелодии
на скжпи спомени завладя-
ватъ цѣлото ми същество.

Неусетно се пренасямъ
тамъ далечъ въ тихото сел-
це, сгушено въ топлитѣ
пазви на високи хълмове,
кото покровителствено
свеждатъ скалисти върхо-
ве къмъ него. Бѣлитѣ спрет-
нати кжщурки весело над-
ничатъ измежду зеленитѣ
корони на китнитѣ стари
орѣхи. Върѣдъ селото по-
бѣла и по-спретната отъ
всички, величественно се
издига новата църквица,
лъснала на слънцето злат-
ния си кръстъ. Накичена
съ вѣнецъ отъ черници и
цвѣнали вишни, тя привет-
ливо се усмихва отъ мал-
кото възвишение.

Отъ вѣнъ, покрай огра-
дата тихичко шурти малка
вадичка. Бѣли и лилави
люляки нѣжно извишили
цвѣтове надъ стобора ве-
село се оглеждатъ въ би-
стритѣ ѝ струи. Тѣхниятъ
упоителенъ ароматъ се но-
си далечъ изъ въздуха.

Близко до църквата, въ
низината, се намира голѣ-
мата чешма, чиито бистри
и студени води собираха за
вода момитѣ отъ селото.
Надвечеръ, когато слънцето
уморено бърза да прибере
последнитѣ си лжчи, млади
моми, нарамили кобилица
съ бѣли менци, затъкнали
росна китка на главитѣ си,

бързатъ къмъ чешмата, ве-
сели и бодри, като че ли
презъ деня не сж били на
работа. Тукъ ги чакатъ
момцитѣ. Колко ли тайни
думи сж се казвали тукъ?
Само стариятъ брѣстъ, кой-
то расте въ нашата гради-
на и чиито клони се про-
стиратъ чакъ надъ самата
чешма, ги е слушалъ и ти-
хо ги повтаря вечеръ на яс-
нитѣ звездичи. Този вели-
чественъ брѣстъ отъ годи-
ни насамъ опредѣляше гра-
ницата на нашата овошна
градина, въ зеленината на
която се гущеше кжщата
ни. Червенитѣ ѝ керемиди
весело ти се усмихватъ сгу-
шени между цвѣналитѣ
круши и ябълки.

Сутринъ, когато златокосъ
слънчо подава глава иззадъ
хълма, отразява свѣтитѣ
си лжчи най-напредъ въ
нашитѣ чисти прозорци.

Презъ пролѣтъта птичкитѣ
идваха въ нашата градина
и тѣхнитѣ мелодични пѣсни
се носѣха изъ цѣлата окол-
ностъ. Въ храститѣ край
чешмата славейчета бѣха
свили гнѣзда и всѣка ве-
черъ, когато всичко утихне
и луната изгрѣе, тѣ ме при-
спиваха съ сладкитѣ си
звучи. . .

Но нима мога да опиша
всички прелести на това
райско за мене кжтче?

Съ всѣко жгълче отъ
градината, съ всѣко дръв-
че е свързанъ по единъ
милъ споменъ. Ето голѣма-
та ябълка, прошарена отъ
дупкитѣ, които майсторътъ-

Есенна разходна.

Отдавна златна есен бѣ зацарила надъ природата, а ние не бѣхме излизали да се повеселимъ вѣнъ отъ прашния градъ. Ето единъ день, когато слънцето въ изобилие изпращаше благодворнитѣ си лъчи, бодро крачехме къмъ „Кьошкѡветѣ“. Една следъ друга минавахме широкитѣ градски улици и най-после се отзовахме предъ гората. Но колко много промѣни! Храсталацитѣ, изпѣстрени съ разноцвѣтни багри, покриваха като грамаденъ пѣстъръ килимъ склона на хълма, що гордо се перѣше предъ насъ. Навлѣзохме вътре въ гората. Изпрѣчваха ни се чудесни картини! Сребърнитѣ буки, сякашъ стройни девойки, една отъ друга по-високи, се поклащаха леко, разлюлѣни отъ есенния вѣтрецъ. Но колкото и да бѣха красиви тия картини, толкова бѣха по-тъжни. Царѣше гробно мълчание. Нарушаваше се само отъ падането на нѣкой листъ, който отначало се люлѣеше изъ въздуха, а после съ лекъ шумъ падаше на земята. Азъ слушихъ за нѣкоя птица пѣсень, обаче напраздно. Отлетѣли сж вече горскитѣ пѣвци. Гората пустѣеше и сякашъ плачеше за тѣхъ. И, макаръ слабъ вѣтрецъ да подух-

ваше, пожълтѣлитѣ листа на дърветата като порой сълзи политваха къмъ земята.

Изкачването по стрѣмната пѣтека, водеща за хижата, бѣ доста трудно. Потъ обливаше лицето ми. На нѣколко пѣти правихме почивка. Най-после се изкачихме. Разположихме се на опредѣлената полянка. Като си починахъ и закусихъ, хванахъ се на игра съ другаритѣ. Презъ време на играта, неволно отправихъ погледъ къмъ полето, що далечъ се виждаше. То бѣше посивѣло и посърнало. Нѣмаше оная блазъ зеленъ цвѣтъ, както презъ пролѣтѣта. Изглеждаше на пустина. Близкитѣ полянки сжщо бѣха сиви и грозни. Тревата бѣ изгорѣла отъ сланитѣ и изсъхнала. Дълги паяжини се протакъха изъ въздуха и се полепваха по лицата ни. Есенята напълно бѣ преобразила природата.

Надвечеръ, когато слънцето клюмна къмъ залѣзъ и долината потъна въ сѣнка, съ пѣсни и букети отъ пѣстри дървесни листа, заедно съ другаритѣ и учителя се върнахме въ града.

Викторъ Петковъ Илиевъ
ученикъ отъ II-а кл. I-ва прогимназия Шуменъ.

Есенна картинка (Съчинение)

Стоя до прозореца. Каква приятна есенна картина се открива предъ менъ! Качулатка леко се издига въ висинитѣ и пѣе тиха и омайна пѣсень. А гласътъ ѝ милъ, сладкозвученъ се разнася изъ опустѣлото поле. Слънцето весело гали оголенитѣ клони, изсъхналата трева и позлатенитѣ листа. Пристигнала е златокосата царица есенъ. Тихъ вѣтрецъ полѣхва и развѣва коситѣ ѝ. А листата падатъ и застилатъ пѣтя ѝ съ златна мека постилка. Струва ти се, че царицата минава като лекъ, зефиръ, тя нѣжно милва веселитѣ посеви, ксито сж окжпани отъ вчерашнитѣ ѝ сълзи. Сухитѣ вейки прашятъ подъ краката ѝ. Между голитѣ върби, живо се провира, като сребърна ивица и тихо шумоли малка рѣчица. Тъжна е есенята, но днесъ всичко е весело и засмѣно.

Стоянка Иванова
ученичка отъ III класъ с. Дибичъ.

Слънчо!

Слънчо! Колко звучна дума!

Сега, когато облаци покриватъ небето и вѣтърътъ духа и шиба като бичъ оголѣлитѣ клоне на дърветата, слънчо рѣдко показва златистия си дискъ, за да ни изпрати по нѣкой топълъ лъжъ.

Но вмѣсто него, другъ единъ „Слънчо“ сгрѣва душата и сѣрдцето ни, а именно любимото ни вестниче „Слънчо“.

Каква радостъ изпитваме ний, когато разгърнемъ страницитѣ му и ги четемъ съ наслада! И какво четемъ! Стихотворения и разкази отъ наши учители и такива на наши другарчета, а дори и свои. Да, и ние вече творимъ! А колко хубаво е това! Каква радостъ за насъ!

„Слънчо“ е нашиятъ най-добъръ другаръ!

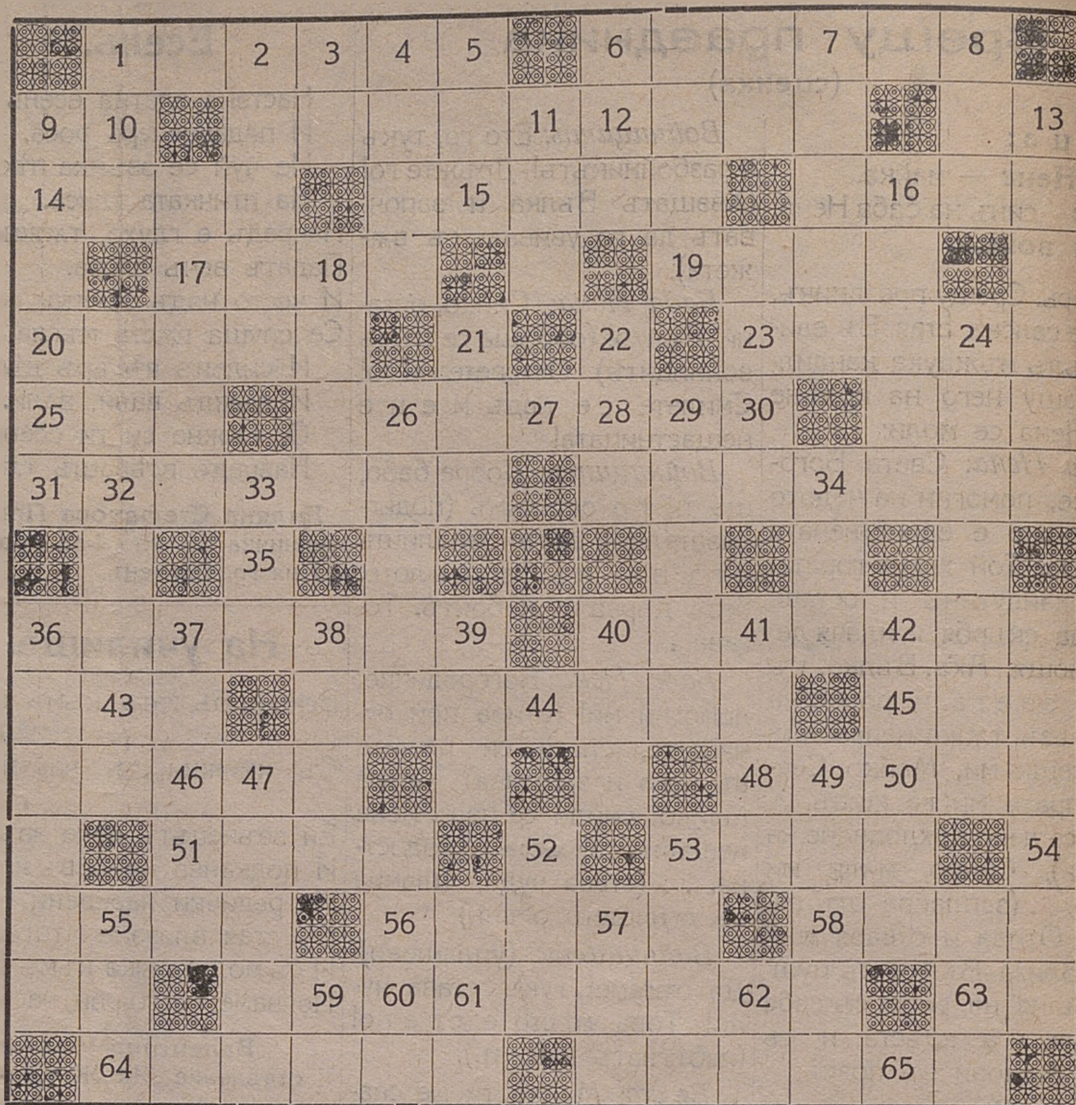
Ние, ученицитѣ му желаемъ все такъвъ успѣхъ, какъвто имаше съ първия си брой.

Продължавай да свѣтишъ, „Слънчо“ милъ!

Богомилка Колева
у-ка отъ II-б кл. II прог.

РЕБУСЪ

Хоризонтално:

- Така се казватъ всички старини.
- Персийски богъ.
- Турска цифра.
- Градъ въ Франция.
- Тамъ спиратъ влаковетѣ.
- Мжжко име.
- Болестъ.
- На нея се изобразяватъ образитѣ на свѣтии (безъ последната буква).
- Човѣкъ го прави съ очитѣ си.
- Область въ Русия.
- Часть отъ заповѣдь (употрѣблява се най-много въ казармитѣ).
- Мѣстоиме.
- Часть отъ книгата.
- Държава въ Европа.
- Мжжко име.
- Има го у вола (ед. ч.)
- Има го у колата.
- Старъ турски висшъ съветъ (безъ първата буква).
- Междуметие.
- Горяща течность.
- Слуга (на турски).
- Водно животно.
- Голѣмо селище.
- Домашно животно (мн. число).

- Голѣма змия.
- Прави се при шиене на дрехи.
- Показва коя година, месецъ и день сме.
- Бързоходци презъ турско робство.
- Шурей (на турски).
- Междуметие.

Отвесно:

- Женско име.
- Народъ, който е живѣлъ нѣкога въ България.
- Притокъ на Дунава.
- Има го на нѣкои чешми.
- Съюзъ.
- Турско мжжко име.
- Безбройно.
- Мѣстоиме.
- Рѣка въ България.
- Предлогъ.
- Обаждане по телефона.
- Турска кѣна.
- Хубавъ (на турски).
- Работа, която настѣпва презъ есенята.
- Така се наричало поробеното отъ турцитѣ население.
- Плененъ човѣкъ, когото каратъ да работи.
- Планина въ Югославия.
- Учебенъ предметъ.

- Рѣка въ Русия.
- Съ него се плува по вода.
- Бѣло (на турски).
- Човѣкъ който яде много.
- Тамъ отиватъ грѣшнитѣ следъ смъртта си (членувано).
- Рѣка въ Русия.
- Утвърждение.
- Земедѣлски приборъ.
- Долно облѣкло.
- Органъ.
- Прави го ковачътъ (безъ първата буква).
- Мжжко име.
- Хора, които населяватъ полуостровъ Арабия.
- Заема южната часть на Азия.
- Много (на турски).
- По-голѣма сестра.
- Прилично на боя.
- Дърво.
- Виждъ (на турски).
- Брашно (на турски).
- Отвори (на турски).
- Нота.
- Междуметие.

Задава:

Коста Цоневъ Костовъ
ученикъ отъ II-б класъ, II Шуменска народна прогимназия „Панайотъ Воловъ“.

Живота на малката капка.

Вали с л а б ъ дъждецъ. Между капкитѣ, които падатъ, се намира и една малка капчица. Тя е много щастлива, че най-после се е явила на Божия свѣтъ. Исква ѝ се по-скоро да падне на земята.

— Пупъ! ето я и нея при другаркитѣ ѝ.

Боже мой, но какво е това? Колко много капки, съ хиляди, съ милиони!

Бѣше паднала въ едно езеро.

Скоро сивитѣ облаци отминаха. Показаха се лъчитѣ на слънцето. Тѣ я погалиха и тя усѣти че става лека, лека и литва нагоре. А тукъ, толкова другарки като нея. Малката капчица, станала лека пара, гледа съ любопитство многобройнитѣ си другарки. Леки, пухести, летятъ, летятъ. Вѣтърътъ ги догонва, събира и носи далечъ. . . далечъ. Покриватъ цѣлото небе.

— Ехъ, че е хубаво! — шепне нашата капчица —

сега въ нова премѣна.

Но изведнажъ става много студено. Задухва мразовитъ вѣтъръ. Малкитѣ пухести сестрички се превръщатъ въ бѣли снѣжинки. Капчицата, сега хубава снѣжинка, сияе отъ радостъ. И, ето я, отново литва къмъ земята. Около нея, съ нея снѣжинки падатъ и затрупватъ всичко.

Дечко Куюмджиевъ

уч. отъ IV отдѣл.

„Ж. Ж. Поповъ Н. Османлиевъ“